

«Κανόνες για Αποφάσεις» (Κ-30.1)

Αποσπάσματα από το Εργαστήριο που έγινε στο
Ίδρυμα για τα Μαθήματα Θαυμάτων (FACIM)
Roscoe N.Y.

Kenneth Warnick, Ph.D.

Μέρος XIII

7^{ος} Κανόνας (συν.) και Συμπέρασμα

Σημείωση του Επιμελητή: Σχολιάστηκαν λέξη προς λέξη οι υπόλοιποι παράγραφοι της Ενότητας «Κανόνες για Αποφάσεις». Ακολουθούν κάποια αποσπάσματα:

(Κ-30.1.14:1-3) Είπαμε ότι μπορείς να αρχίσεις μια χαρούμενη ημέρα αποφασίζοντας να μην πάρεις αποφάσεις μόνος σου. Αυτό φαίνεται να είναι μια πραγματική απόφαση από μόνη της. Αλλά ωστόσο, δεν μπορείς να πάρεις αποφάσεις μόνος σου.

Αν νομίζεις ότι σε φέρνει πίσω στο σημείο μηδέν, έχεις απόλυτο δίκιο. Μόνο που τώρα λέει ότι μπορεί να σου μιλήσει γι' αυτό σε ένα άλλο επίπεδο. Όπως θα δούμε θα μιλήσει για τον πρώτο κανόνα με έναν διαφορετικό τρόπο από ότι έκανε στην αρχή, επειδή τώρα έχεις περάσει μέσα από την διαδικασία και κατανοείς καλύτερα —τουλάχιστον έτσι υποθέτει αυτή η ενότητα— την επένδυση σου στο να έχεις δίκιο, και πως το να έχεις δίκιο δεν σε κάνει χαρούμενο. Στην πραγματικότητα, σε κάνει πολύ δυστυχισμένο. Αυτός ουσιαστικά είναι ο τρόπος που προσεγγίζει τα πάντα στο κείμενο, και γι' αυτό λέει το ίδιο πράγμα ξανά και ξανά. Σε καθοδηγεί τρυφερά μέσα από μια διαδικασία η οποία θα σε βοηθήσει να ξεπεράσεις μεγάλο μέρος της επένδυσης σου στο εγώ, ακόμη και αν δεν είναι στην επίγνωση σου αυτό, έτσι ώστε να αρχίσεις να καταλαβαίνεις τι λέει στην σελίδα ένα, έστω και αν το λέει και στην σελίδα δύο, και δέκα και είκοσι και μέχρι το τέλος.

Έτσι τώρα μας επιστρέφει στον πρώτο κανόνα αλλά τον επεξεργάζεται σε ένα βαθύτερο επίπεδο. Αυτό που θα μας εξηγήσει τώρα—ας το κάνω εγώ πρώτα—είναι ότι ο λήπτης της απόφασης πρέπει να αποφασίσει ανάμεσα στο εγώ ή στο Άγιο Πνεύμα. Δεν μπορεί να πάρει απόφαση χωρίς κανένα από τα δύο· δεν μπορεί να αποφασίσει και με τα δύο. Γι' αυτό δεν είναι μια απόφαση. Ο κανόνας του νου είναι ότι ο λήπτης της απόφασης δεν μπορεί να κάνει κάτι χωρίς ή το εγώ ή το Άγιο Πνεύμα. Είναι σαν να βρίσκεται στην νεκρά ταχύτητα και όσο και αν πατάει κανείς το πεντάλ στο αυτοκίνητο αυτό δεν κινείται μέχρι να βάλει μια από τις δύο ταχύτητες. Η ταχύτητα του εγώ θα το πάει προς τα πίσω, η ταχύτητα του Αγίου Πνεύματος θα το πάει μπροστά. Αλλά πρέπει να κάνει ή το ένα ή το άλλο. Δεν μπορεί να κάνει και τα δύο. Δεν μπορείς να βάλεις την όπισθεν και την πρώτη ταχύτητα ταυτόχρονα το

αυτοκίνητο σου. Και αν μείνεις στην νεκρά τίποτε δεν συμβαίνει. Γι' αυτό ακριβώς μιλάει όσον αφορά τον λήπτη της απόφασης ή την δύναμη του νου να επιλέγει. Πρέπει να επιλέξεις ή το ένα ή το άλλο. Ούτε κανένα από τα δύο, ούτε και τα δύο. Σίγουρα μπορείς να πηγαίνεις μπρος και πίσω, όπως κάνουν όλοι. Έτσι λοιπόν, αυτό τονίζει ακόμη περισσότερο την ιδέα του πόσο σημαντικό είναι να γνωρίζεις ότι έχεις μια επιλογή και να έχεις πλήρη επίγνωση των συνεπειών της κάθε μιας.

Αυτό βλέπουμε σ' αυτήν την ενότητα, και όλα τα Μαθήματα είναι γι' αυτό, όπου ο Ιησούς πολύ προσεκτικά μας παρουσιάζει πως είναι το σύστημα σκέψης του εγώ και τι θα συμβεί αν το επιλέξεις— όλη η φρίκη της ιδιαιτερότητας, όλες τις καταστροφικές συνέπειες του φόβου, όλη η φρικαλεότητα που συμβαίνει όταν ακολουθείς το εγώ. Αλλά πρέπει να το γνωρίζεις αυτό, διαφορετικά δεν μπορείς να κάνεις μια ουσιαστική επιλογή. Μετά, εξηγεί τι συμβαίνει όταν τον επιλέξεις. Και πάλι, αυτό είναι που κάνει το θαύμα. Μας κάνει σαφές (1) ότι έχουμε μια επιλογή και (2) ανάμεσα σε τι έχουμε να επιλέξουμε. Έτσι λοιπόν αυτό λέει τώρα: δεν μπορείς να πάρεις αποφάσεις μόνος σου.

(Κ-30.Ι.14:6-7) Ο πρώτος κανόνας, λοιπόν, δεν είναι εξαναγκασμός, αλλά μια απλή δήλωση ενός απλού γεγονότος. Δεν θα παίρνεις αποφάσεις μόνος σου ό,τι και να αποφασίζεις.

Επειδή δεν μπορείς να παίρνεις αποφάσεις μόνος σου! Θυμηθείτε, μιλάει για τον ίδιο κανόνα αλλά εντελώς διαφορετικά. Στην αρχική παρουσίαση του 1ου Κανόνα ο Ιησούς εννοούσε: μην αποφασίζεις με το εγώ σου· αποφάσισε μαζί μου. Τώρα γίνεται κατανοητό αυτό με έναν πιο προχωρημένο τρόπο (επειδή έχουμε περάσει μέσα από αυτήν την διαδικασία), που σημαίνει ότι δεν μπορείς να αποφασίσεις μόνος σου— πρέπει να επιλέξεις ή το εγώ σου ή το Άγιο Πνεύμα. Αυτό που είναι σημαντικό εδώ, είναι ότι αν αυτό που λέει είναι αλήθεια (ότι δηλ. πρέπει να επιλέξεις ανάμεσα στο εγώ και στο Άγιο Πνεύμα), ποιος είναι το εσύ που επιλέγει; Με άλλα λόγια η πρόταση αυτή αποκαλύπτει ότι πράγματι έχεις έναν λήπτη της απόφασης(επιλογέα). Υπάρχει ένα μέρος του νου σου που επιλέγει ανάμεσα στο εγώ και το Άγιο Πνεύμα. Γιατί αυτό είναι τόσο σημαντικό; Επειδή τότε δεν είσαι πια το εγώ σου. Βλέπεις, το εγώ μας έπεισε ότι όταν το επιλέξαμε, αυτό ήταν και το τέλος του παιχνιδιού: *ήμασταν* το εγώ. Δεν υπήρχε πια το Άγιο Πνεύμα. Ο Θεός έγινε τώρα ένα αποκομμένο κομμάτι του εαυτού μας. Και δεν υπήρχε τίποτε άλλο. Γι' αυτό ο κόσμος είναι τόσο απελπισμένος και υπάρχει τόσο πόνος, βάσανα και δυστυχία, με κατάληξη τον θάνατο. Επειδή δεν υπάρχει ελπίδα. Όταν επιλέξαμε το εγώ, γίναμε το εγώ, και ουσιαστικά ο ορθός νους εξαφανίστηκε. Στην πραγματικότητα, φυσικά, δεν εξαφανίστηκε— αλλά εμείς πιστεύουμε ότι έτσι έγινε. Ο Θεός εξαφανίστηκε και την θέση Του την πήρε ένα είδωλο· το οποίο είναι ένα αποκομμένο κομμάτι του δικού μας εγωϊκού εαυτού.

Έτσι λοιπόν εδώ μας αποκαλύπτει ότι αυτό δεν είναι αλήθεια. Δεν είσαι το εγώ. *Επέλεξες* το εγώ. Και υπάρχει ένα μέρος του νου μας — το οποίο ονομάζουμε λήπτη

της απόφασης— που επιλέγει το εγώ. Αν και επέλεξε το εγώ, μπορεί τώρα να κάνει μια άλλη επιλογή. Να, γιατί αυτό είναι τόσο σημαντικό. Το εσύ στο οποίο απευθύνεται όταν λέει «δεν θα πάρεις αποφάσεις μόνος σου» είναι ο λήπτης της απόφασης. Αυτός είναι ο Υιός του Θεού—ο οποίος επιλέγει—και επομένως αυτός ο οποίος έχει τρομερή δύναμη μέσα στον νου του. Έτσι λοιπόν στόχος μας είναι να αρχίσεις να διαχωρίζεις από το εγώ σου, και γι' αυτό είναι ουσιαστικής σημασίας για την συγχώρεση να το κοιτάς. Στην πραγματικότητα, αυτό είναι συγχώρεση. Αν κοιτάς το εγώ σου, ποιος είναι το εσύ που κοιτάει το εγώ σου; Προφανώς δεν είναι το εγώ σου! Αυτά είναι απόλυτα λογικά μαθήματα, με ισχυρά επιχειρήματα. Ακόμη και αν δεν συμφωνείς με αυτό ή δεν σου αρέσει, η αυστηρή λογική τους είναι εμφανής. Αν κοιτάς το εγώ σου, δεν γίνεται να είσαι το εγώ σου. Πρέπει να είσαι κάτι ξέχωρο από το εγώ σου που το κοιτάει. Αν κοιτάς το εγώ σου με κρίση, δεν κοιτάς καθόλου. Σ' αυτήν την περίπτωση το εγώ παίζει μαζί σου. Αλλά όταν κοιτάς χωρίς κρίση και λες: «Α..νάτο πάλι το εγώ μου. Σκαρφίζεται τα παλιά του κόλπα επίθεσης στην αγάπη, επίθεσης σ' αυτόν, επίθεσης σε εκείνον, δημιουργεί προβλήματα, με αρρωσταίνει, αρρωσταίνει όλους τους άλλους, με μπερδεύει, κάνει τον κόσμο πραγματικό, κάνει το σώμα πραγματικό...» και μετά πεις: « Α, αυτό είναι το εγώ μου, σιγά το νέο. Αυτό κάνουν τα εγώ». Τότε αρχίζεις την διαδικασία διαχωρισμού του εαυτού σου από αυτό το σύστημα σκέψης. Διαλύεις την ταύτιση που έβαλε ολόκληρο τον κόσμο σε φασαρίες—που ουσιαστικά έφτιαξε ολόκληρο τον κόσμο. Θυμήσου και πάλι: όταν ο Υιός του Θεού επέλεξε το εγώ, έγινε το εγώ και έπαψε να γνωρίζει οτιδήποτε άλλο. Ο Ιησούς έρχεται και λέει: «Στάσου ένα λεπτό, υπάρχει κάτι άλλο. Κοίταξε εμένα και θα δεις την αντανάκλαση αυτού του κάτι άλλου σε σένα». Αυτό ήταν το μήνυμα του 2.000 χρόνια πριν, και αυτό είναι και πάλι τώρα στα Μαθήματα. Αυτό είναι που πρέπει να καταλάβεις— ότι δεν είσαι το εγώ. Γι' αυτό είναι τόσο σημαντικό να μπορείς να το κοιτάς χωρίς να το κρίνεις. Όταν το κρίνεις, το κάνεις πραγματικό.

Ένας άλλος τρόπος να το πω αυτό, όπως ανέφερα και προηγουμένως, είναι ότι το εγώ δεν έχει δύναμη από μόνο του. Δεν έχει καμία απολύτως δύναμη από μόνο του. Όταν ταυτίζεσαι μαζί του, του δίνεις ολοκληρωτική δύναμη. Η δύναμη υπάρχει στον λήπτη της απόφασης— στην δύναμη του νου του Υιού να επιλέξει. Αυτό που δίνει στο σύστημα σκέψης του εγώ την δύναμη του είναι η ταύτιση σου μαζί του. Κάθε φαινομενική δύναμη που έχει το εγώ, σε σωματικό επίπεδο, σε συναισθηματικό επίπεδο, σε ψευτοπνευματικό επίπεδο βρίσκεται μέσα στην πίστη του Υιού σ' αυτό.

Όταν αρχίζεις να διαχωρίζεις από αυτό, το εγώ αρχίζει να χάνει την δύναμη του. Και καθώς διαχωρίζεις όλο και περισσότερο, η δύναμη του φθίνει όλο και περισσότερο, μέχρι που στο τέλος διαχωρίζεις ολοκληρωτικά από αυτό. Αυτό σημαίνει ότι τώρα επιλέγεις το Άγιο Πνεύμα, επειδή είναι ή το ένα ή το άλλο. Οτιδήποτε επενδύεις στο εγώ, το αφαιρείς από το Άγιο Πνεύμα· οτιδήποτε επενδύεις στο Άγιο Πνεύμα, το αφαιρείς από το εγώ. Όταν χαθεί κάθε ίχνος δύναμης, τότε το εγώ όπως είπα και πριν, εξαφανίζεται πίσω στο δικό του τίποτα. Η διαδικασία του κοιτάγματος είναι σαν να ελευθερώνεις το λεβιέ των ταχυτήτων. Τότε το εγώ απλά θα εξαφανιστεί. Αυτό που δίνει την δύναμη στο εγώ είναι η ένωση σου μαζί του, η ταύτιση σου μαζί του. Όταν το *πολεμάς*, προφανώς το κάνεις πολύ πραγματικό. Γι' αυτό δεν χρειάζεται να το *πολεμάς*. Όταν θέλεις να το αλλάξεις, το κάνεις πραγματικό. Όταν θέλεις να το

αγαπήσεις και να το αγκαλιάσεις, το κάνεις πραγματικό. Όταν το κοιτάς και χαμογελάς τρυφερά και γλυκά τότε αυτό αρχίζει να εξαφανίζεται, επειδή λες: «Μα πόσο ηλίθια ιδέα». Και επιστρέφεις πίσω στο αρχικό λάθος όταν όλοι κοιτάξαμε την «μικρή, τρελή ιδέα» και είπαμε ότι ήταν σοβαρή. Τώρα αρχίζεις την διαδικασία της κατάργησης. Κοιτάς την «μικρή, τρελή ιδέα» σε οποιαδήποτε μορφή την συναντήσεις στην ζωή σου και λες: « Δεν είναι σοβαρή· είναι ανόητη!». Αλλά πρέπει να μπορείς να κάνεις ένα βήμα πίσω και να την κοιτάξεις.

(Κ-30.Ι.15:1-4) Η ημέρα σου δεν είναι τυχαία. Καθορίζεται από αυτό με το οποίο επιλέγεις να τη ζεις[ή το εγώ ή το Άγιο Πνεύμα] και από το πώς αντιλαμβάνεται την ευτυχία σου ο φίλος του οποίου την συμβουλή έχεις ζητήσει. Πάντοτε ζητάς συμβουλή πριν αποφασίσεις να κάνεις οτιδήποτε. Ας γίνει αυτό κατανοητό, και θα μπορέσεις να καταλάβεις ότι δεν γίνεται να υπάρχει εξαναγκασμός εδώ, ούτε λόγος εναντίωσης για να ελευθερωθείς.

Μπορείς να δεις τώρα πόσο συχνά σ' αυτήν την ενότητα επανέρχεται στην ιδέα του εξαναγκασμού και της εναντίωσης, επειδή γνωρίζει πολύ καλά πως νιώθουν οι άνθρωποι γι' αυτόν. Γνωρίζει πολύ καλά πως νιώθουν οι άνθρωποι για τα μαθήματα του. Δυστυχώς όμως, οι μαθητές των Μαθημάτων δεν γνωρίζουν πολύ καλά πως νιώθουν για τα Μαθήματα. Ο ίδιος όμως γνωρίζει πολύ καλά πως νιώθουν γι' αυτά. Δεν θα ήταν άσχημα αν τον ρωτούσαν, αντί να κρίνουν τον εαυτό τους.

Είναι τόσο εύκολο να νιώθεις ότι εξαναγκάζεσαι—ότι ο Ιησούς είναι δυνατότερος, ότι εκπροσωπεί τον Θεό, και εσύ δεν έχεις καμία ελπίδα. Έτσι λοιπόν καλύτερα να κάνεις ό,τι λέει, μολοντί δεν σου αρέσει ιδιαίτερα. Όλο αυτό αποτελεί μέρος της εκδοχής του εγώ για τον Θεό, το οποίο είναι ένα αποκομμένο κομμάτι του εαυτού του. Αυτός ο Θεός είναι σκληρός, αυτός ο Θεός απαιτεί, αυτός ο Θεός μετά βίας αγαπάει. Μπορεί να δείχνει αγάπη όταν Του δίνεις αυτό που θέλει, αλλά όταν δεν το κάνεις, Αυτός είναι βίαιος. Αυτός είναι ο Θεός στον οποίο πιστεύουμε, επειδή αυτός είναι ο Θεός που φτιάξαμε. Και ξέρεις ότι εσύ τον επινόησες και ακόμη Τον πιστεύεις επειδή ο κόσμος φτιάχτηκε για να ξεφύγεις από αυτόν τον Θεό. Ο κόσμος φτιάχτηκε για να κρυφτούμε από αυτόν τον άγριο Θεό, έναν Θεό που πιστεύουμε ότι ήταν αντίπαλος μας, επειδή αυτός ο Θεός πιστεύει ότι εμείς είμαστε αντίπαλοι Του. Προβάλλουμε τα πάντα πάνω στον Θεό, και έτσι φαίνεται να είμαστε τα αθώα θύματα. Ξεχνάμε ότι εμείς ρίξαμε τον πρώτο λίθο, ότι επιτεθήκαμε πρώτοι και ότι ο Θεός που επινοήσαμε ήταν μια προβολή ή ένα αποκομμένο κομμάτι της δικής μας πίστης στην αμαρτία και την ενοχή.

Έτσι μόλις καταλάβεις τον σκοπό που φτιάχτηκε για να εξυπηρετήσει ο κόσμος σε μακροκοσμικό επίπεδο και τον σκοπό που το σώμα φτιάχτηκε για να εξυπηρετήσει σε μικροκοσμικό επίπεδο, τότε δεν θα έχεις κανένα πρόβλημα να κατανοήσεις όλα αυτά τα πράγματα στα Μαθήματα. Όλα απορρέουν λογικά από την ιδέα ότι φτιάξαμε έναν Θεό καθ' ομοίωσίν μας, έναν Θεό που θα μας κατέστρεφε. Έπρεπε να ξεφύγουμε από Αυτόν και να φτιάξουμε μια κρυψώνα, δηλ. τον κόσμο. Έπρεπε να

φτιάξουμε ένα σώμα, το οποίο είναι η δική μας ατομική κρυψώνα. Αυτή είναι η φύση της ύπαρξης μας. Πάντα τρέχουμε μακριά από το μίσος του Θεού και την τιμωρία Του, τα οποία το εγώ τα ονομάζει αγάπη του Θεού. Γι' αυτόν τον λόγο η αγάπη είναι τόσο τρομακτική σ' αυτόν τον κόσμο· γι' αυτόν τον λόγο οι άνθρωποι φοβούνται τόσο πολύ να αφήσουν άλλους ανθρώπους να τους πλησιάσουν, εκτός και αν έχουν οι ίδιοι τον έλεγχο. Ο φόβος είναι πάντα: αν αφεθώ, αν αφήσω τις άμυνες μου, θα είμαι ευάλωτος, θα πληγωθώ και θα γίνω κομμάτια. Δεν το ζεις αυτό στον κόσμο μόνο εσύ. Όλοι το ζούνε.

Θυμήσου, ο κόσμος φτιάχτηκε σαν μια κρυψώνα, σαν μια άμυνα, σαν μια επίθεση εναντίον του Θεού. Και το σώμα είναι το ατομικό οχυρό που έκανες για να προστατευτείς από το αποκομμένο κομμάτι του εαυτού σου με το οποίο δεν θέλεις να έχεις καμία σχέση. Φτιάξαμε έναν οργισμένο Θεό για να απαλλαγούμε από την ενοχή που την βρήκαμε απαράδεκτη για μας. Αυτό είναι το πρότυπο που διέπει τι κάνουμε την κάθε στιγμή σε κάθε όψη του ονείρου μας. Υπάρχει ένα μέρος του εαυτού μου που δεν μου αρέσει: το αποσπώ, το προβάλλω, σε φτιάχνω— και μετά φυσικά, πρέπει να σε μισήσω επειδή πιστεύω ότι θα μου ανταποδώσεις αυτό που σου έκανα. Φτιάχνω ένα σώμα σαν οχυρό και σου δίνω ένα σώμα, επειδή αυτό σε κρατάει χωριστά από εμένα, ακριβώς όπως το σώμα μου με κρατάει χωριστά από εσένα. Μετά τρομοκρατούμε στην σκέψη να παραβιαστούν αυτά τα όρια· γι' αυτό οι άνθρωποι τρελαίνονται όσον αφορά την παραβίαση ορίων. Τα έθνη τρελαίνονται, τα άτομα τρελαίνονται, οι ιδιοκτήτες σπιτιών τρελαίνονται— όλοι τρελαίνονται. Δεν έχει σημασία αν πρόκειται για σωματικά ή ψυχολογικά όρια, μιας που αυτά είναι που σε προστατεύουν από την οργή του Θεού. Όλοι κουβαλάνε αυτό το σκεπτικό. Γι' αυτόν τον λόγο δεν πρόκειται να αποδεχθείς με προθυμία αυτά τα μαθήματα, χωρίς πολύ σκληρή δουλειά και εξάσκηση. Αν διαβάσεις αυτήν την ενότητα με μεγάλη προσοχή, θα διαπιστώσεις πόσο συχνά ο Ιησούς μιλάει για το θέμα του εξαναγκασμού και της εναντίωσης. Αυτό πιστεύουμε. Γι' αυτό υπάρχουν επτά κανόνες για αποφάσεις αντί για έναν— επειδή φοβάσαι τόσο πολύ τον πρώτο.

(Κ-30.Ι.16:8-9) Τίνος βασίλειο είναι ο κόσμος για σένα σήμερα; Τι είδους ημέρα θα αποφασίσεις να έχεις;

Αυτές είναι βασικά οι τελευταίες ερωτήσεις της ενότητας. Τίνος βασίλειο είναι ο κόσμος για σένα σήμερα; Είναι το βασίλειο του εγώ, του θυμού, της ιδιαιτερότητας, του φόνου, του θανάτου· ή το βασίλειο του Αγίου Πνεύματος, που είναι το βασίλειο της συγχώρεσης και της ειρήνης; Και αυτό που θα διαλέξεις, θα καθορίσει και το είδος της ημέρας που θα έχεις.

Μετά από αυτήν την παράγραφο υπάρχει ένα ενδιάμεσο βήμα το οποίο δεν διευκρινίζεται. Το ενδιάμεσο βήμα είναι ότι έκανες την σωστή επιλογή, δηλ., έχεις επιλέξει τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα για σύμβουλο σου. Τότε θα καταλάβεις αυτό που συζητάει ο Ιησούς στην τελευταία παράγραφο. Έχοντας ήδη ενωθεί με το Άγιο Πνεύμα είσαι σε θέση να καταλάβεις την σπουδαιότητα του να μην βλέπεις τα

συμφέροντα κάποιου άλλου ως χωριστά από τα δικά σου. Αυτό για το οποίο μιλάει στην τελευταία παράγραφο δεν είναι η ένωση σου με το Άγιο Πνεύμα —το έχεις ήδη κάνει αυτό. Αυτό είναι το ενδιάμεσο βήμα το οποίο δεν διευκρινίζεται εδώ. Την στιγμή που θα ενωθείς με τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα, καταλαβαίνεις ότι όταν συναντάς κάποιον είναι μια ιερή συνάντηση. Και αυτό για το οποίο μιλάει ακριβώς και θα το αναπτύξω αργότερα, είναι ότι αυτό το ιδιαίτερο άτομο με το οποίο σχετίζεσαι (και πάντα σχετίζεσαι με κάποιον σε κάθε στιγμή της ζωής σου— ένα ιδιαίτερο άτομο που είναι το αντικείμενο της προσοχής και της σκέψης σου) είναι κυριολεκτικά ένα αποκομμένο κομμάτι ενός ευρύτερου εαυτού του οποίου είσαι ένα αποκομμένο κομμάτι. Και όταν ενωθείς με αυτό το άλλο άτομο που νομίζεις ότι βρίσκεται έξω από εσένα (επειδή νομίζεις ότι *βρίσκεσαι* έξω από τον νου) αυτό στην πραγματικότητα εκφράζει την ένωση ή την επανένωση με τον εαυτό σου. Η ένωση καταργεί το δυναμικό της αποκοπής και της επινόησης ενός εαυτού ο οποίος πιστεύεις ότι είναι κάποιο άλλο πρόσωπο και βρίσκεται έξω από εσένα. Σε καμία περίπτωση δεν μπορείς να το καταλάβεις αυτό αν πρώτα δεν ενωθείς με το Άγιο Πνεύμα. Αυτό που ακολουθεί μετά τις ερωτήσεις: «Τίνος βασίλειο είναι ο κόσμος για σένα σήμερα; Τι είδους ημέρα θα αποφασίσεις να έχεις;», είναι ότι επιλέγεις τον Ιησού. Και μόλις το κάνεις αυτό, θα καταλάβεις τι σου διδάσκει στην επόμενη παράγραφο.

* * * * *

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Πριν πάμε στο τελευταίο μέρος του εργαστηρίου μας, θα ήθελα να δώσω μια σύντομη περίληψη των θεμάτων που καλύψαμε μέχρι στιγμής:

Στην αρχή, όταν είχαμε την «μικρή, τρελή ιδέα», όταν πιστέψαμε ότι είχαμε διαχωριστεί από τον Θεό, ο ήδη διασπασμένος νους μας—ο νους που πιστέψαμε ότι είχε αποκοπεί από τον Θεό— τώρα διασπάστηκε ξανά, και διαχωρίστηκε σε δύο συστήματα σκέψης: του εγώ και του Αγίου Πνεύματος. Το σύστημα σκέψης του εγώ λέει ότι ο διαχωρισμός είναι πραγματικός, και επομένως είμαι πραγματικός σαν διαχωρισμένος εαυτός. Το σύστημα σκέψης του Αγίου Πνεύματος, που εκφράζεται με την αρχή της Επανόρθωσης, λέει ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ και το πρόσωπο που πιστεύεις ότι είσαι δεν υπάρχει. Παραμένεις σπίτι στον Θεό.

Ο λήπτης της απόφασης, που είναι το μέρος του νου μας που χρειάζεται να επιλέξει ανάμεσα σ' αυτά τα δυο συστήματα σκέψης, επέλεξε το εγώ. Εκείνη την στιγμή αποκόπηκε από το Άγιο Πνεύμα και το σύστημα σκέψης του εγώ φάνηκε ως η μόνη πραγματικότητα. Και όπως έχουμε δει, όταν επιλέξαμε το σύστημα σκέψης του εγώ, *γίναμε* το σύστημα σκέψης του εγώ. Ένας ψυχολογικός όρος για να το περιγράψουμε αυτό είναι «αποσύνδεση», όταν αποσυνδέεσαι από κάτι: το αποκόβεις. Αυτό σημαίνει κυριολεκτικά η λέξη: ήσωνα συνδεδεμένος με το Άγιο Πνεύμα και τώρα

αποσυνδέεσαι— απομακρύνεσαι («απο» είναι ένα αρνητικό πρόθημα). Έτσι λοιπόν, η αποσύνδεση αναφέρεται απλά στην αποκοπή, που εδώ εννοεί συγκεκριμένα ότι αποκοπήκαμε από το Άγιο Πνεύμα, και επομένως ξεχάσαμε τα πάντα για το Άγιο Πνεύμα. Και προσκολληθήκαμε στο εγώ που έγινε η μόνη πραγματικότητα για μας. Μετά το εγώ επινόησε όλη αυτήν την μεγάλη του ιστορία η οποία μας προσέλκυσε κατ' αρχάς: την ιδέα ότι η ιδιαιτερότητα ήταν πραγματικά μεγαλειώδης και ότι θα ήμασταν ευτυχισμένοι να έχουμε δίκιο ενώ ο Θεός θα ήταν αυτός που θα έσφαλλε. Ακολουθώντας κατόπιν το σύστημα σκέψης του εγώ όσον αφορά την αναπόφευκτη λογική του, η αγάπη του Θεού προκαλεί φόβο, μοιάζει εκδικητική, οργισμένη και τιμωρητική. Έτσι λοιπόν χρειάζεται να δραπετεύσουμε, και φτιάχνουμε τον κόσμο.

Αυτό που συμβαίνει όταν επινοούμε τον κόσμο είναι ότι ουσιαστικά αποκοβόμαστε από τον νου μας. Έτσι κατά μια έννοια πάντα βρισκόμαστε στην διαδικασία της αποκοπής. Αυτή η διαδικασία της αποκοπής από τον νου—με την προβολή έξω στον κόσμο— πυροδοτεί ολόκληρη την διαδικασία του κατακερματισμού. Η ενότητα «Το Υποκατάστατο της Πραγματικότητας», στην αρχή του Κεφαλαίου 18, το εξηγεί και το περιγράφει αυτό ξεκάθαρα. Το αποτέλεσμα της διαδικασίας του κατακερματισμού και της υποδιαίρεσης και της υποδιαίρεσης και πάλι, ξανά και ξανά και πάλι ξανά, είναι αυτός ο κόσμος— στον οποίο οι Ινδουιστές αναφέρονται ως τον κόσμο της πολλαπλότητας. Στο δικό μας πλαίσιο, αναφερόμαστε σ' αυτό σαν τον κόσμο του κατακερματισμού και του διαχωρισμού: ακριβώς το αντίθετο από την ολότητα. Και εκείνος ο ένας Υιός του Θεού που έκανε αυτήν την επιλογή κατακερματίστηκε σε δισεκατομμύρια δισεκατομμυρίων θραύσματα. Τώρα, κάθε ένας από εμάς εκπροσωπεί ένα από εκείνα τα θραύσματα. Πιστεύει ότι είναι μόνο του, ένα δικό του αυτόνομο σύμπαν.

Τώρα, φαίνεται να είμαστε απελπιστικά παγιδευμένοι επειδή όντας εδώ, δεν υπάρχει διέξοδος. Δεν υπάρχει διέξοδος παρά μόνο αν θυμηθούμε ότι δεν βρισκόμαστε εδώ και όλο αυτό συνέβη επειδή απλά κάναμε την λάθος επιλογή. Πέσαμε σε μια κατάσταση έλλειψης του νου, μια κατάσταση βαθύ ύπνου και ο μόνος τρόπος να ξυπνήσουμε από αυτόν τον ύπνο και από αυτό το όνειρο είναι να θυμηθούμε. Αυτό είναι που κάνει το θαύμα: μας υπενθυμίζει ότι όλο αυτό συνέβη επειδή κάναμε απλά μια λάθος επιλογή. Επιλέξαμε *εναντίον* του Αγίου Πνεύματος, *εναντίον* της αλήθειας. Αυτό είναι το πρόβλημα. Η λύση είναι να το θυμηθούμε αυτό.

Ο Ιησούς είναι το όνομα που δίνουμε σε ένα από εκείνα τα θραύσματα, ένα από εκείνα τα μέρη της Υιότητας που *θυμήθηκε* ποιοι είμαστε όλοι μας. Δεν υπάρχει κάτι στα Μαθήματα που να μας δείχνει πότε το θυμήθηκε—όλοι θέλουν να μάθουν πότε έγινε. Σας παρακαλώ μην χρησιμοποιείτε ως γνώμονα την Βίβλο, επειδή οι συγγραφείς της Βίβλου δεν γνώριζαν τίποτε για τον Ιησού— διαφορετικά το βιβλίο αυτό δεν θα είχε την τύχη που είχε. Βασικά αυτό που χρειάζεται να κάνεις είναι να στραφείς εντός και να πάρεις την απάντηση για λογαριασμό σου. Και βέβαια, δεν έχει σημασία πότε θυμήθηκε, επειδή έτσι και αλλιώς δεν υπάρχει χρόνος. Έτσι αυτό γίνεται απλά κάτι για το οποίο ίσως να φιλονικούσες μετά από ένα ποτό ή κάτι ανάλογο. Δεν έχει κανένα μα κανένα νόημα. Απλά να είσαι ευγνώμων που το έκανε.

Από την στιγμή λοιπόν που είναι μέρος της Υιότητας, και εμείς είμαστε όλοι ενωμένοι ως μια σκέψη σ' αυτόν τον νου, τότε παραμένει στο νου μας σαν το λαμπερό παράδειγμα και την υπενθύμιση ότι μπορούμε να κάνουμε ό,τι έκανε. Συνειδητοποίησε ότι όλο αυτό ήταν ανόητο. Όταν τα Μαθήματα λένε ότι ο Υιός του Θεού δεν θυμήθηκε να γελάσει ... εκείνος γέλασε, επειδή συνειδητοποίησε ότι είναι απλά εξωφρενικό να είμαστε διαχωρισμένοι από τον Δημιουργό και την Πηγή μας — ότι ένα μέρος του Θεού θα μπορούσε να αποσπαστεί μακριά από το Όλον και τα Πάντα. Επομένως, όταν ενωνόμαστε με τον Ιησού, ενωνόμαστε με αυτήν την σκέψη. Στα Μαθήματα λέει: «Εγώ είμαι επικεφαλής της διαδικασίας της Επανόρθωσης» (Κ-1.ΙΙΙ.1:1). Αλλού λέει: «Εγώ είμαι η Επανόρθωση» — επειδή αυτός είναι η αρχή της διόρθωσης. Η απάντηση βρίσκεται σ' αυτόν, επειδή όταν θυμήθηκε ότι τίποτε δεν συνέβη γνώριζε ότι ήταν ακόμη μέρος του Χριστού. Και ο Χριστός είναι απόλυτα ένας, απόλυτα ολοκληρωμένος και απόλυτα ενοποιημένος με την Πηγή Του. Όταν ενωνόμαστε με τον Ιησού, ενωνόμαστε με εκείνη την ενιαιότητα και επομένως ενωνόμαστε με τον Χριστό.

Γι' αυτό είναι τόσο σημαντικό να ενώνεσαι μαζί του— επειδή είναι το σύμβολο στο τέλος του ονείρου. Αυτός είναι η αρχή της Επανόρθωσης. Λέει νωρίτερα στο κείμενο, ότι η αρχή της Επανόρθωσης που δημιουργήθηκε όταν φάνηκε να συμβαίνει ο διαχωρισμός(αυτό που είναι το Άγιο Πνεύμα), είναι πολύ γενική και έπρεπε να γίνει πράξη(Κ-2.ΙΙ.4:2-3). Αυτό που εννοεί είναι ότι μέσα στον κόσμο χρειαζόταν ένα συγκεκριμένο σύμβολο με το οποίο οι άνθρωποι θα μπορούσαν να ταυτιστούν και να αναγνωρίσουν. Εκείνος είναι αυτό το σύμβολο. Το διασαφηνίζει ότι δεν είναι το μοναδικό σύμβολο. Λέει όμως ότι αυτός είναι το πρώτο. Αλλά προφανώς δεν είναι το μοναδικό σύμβολο. Για τις δικές μας ανάγκες, μιας που μελετάμε τα μαθήματα του, θα μιλάμε γι' αυτόν ως το σύμβολο. Όμως είναι πολύ σημαντικό επίσης να συνειδητοποιήσετε ότι δεν είναι το μοναδικό. Είναι αυτός που κινητοποίησε την διαδικασία της αρχής της Επανόρθωσης — η φράση που χρησιμοποιείται στα Μαθήματα (Απ.-6.2:4). Και όλα αυτά στην πραγματικότητα είναι μεταφορές για να περιγράψουν απλά το γεγονός ότι ο Ιησούς είναι μέσα στο όνειρο μας το σύμβολο της αρχής της Επανόρθωσης— ότι ο διαχωρισμός από τον Θεό δεν συνέβη ποτέ. Αν είναι η Αγάπη του Θεού, αν είναι η εκδήλωση της Αγάπης του Θεού στην μορφή και μέσα στο όνειρο, τότε όταν ενωνόμαστε μαζί του και δεχόμαστε την αγάπη του ως αλήθεια, αυτό που κάνουμε πραγματικά είναι ότι ενωνόμαστε με την ίδια ακριβώς αρχή που εκπροσωπεί.

Τότε θα γίνουμε σαν και αυτόν, όπως το εκφράζει σε ένα όμορφο ποίημα της η Έλεν, «Μια Προσευχή του Ιησού». Λέει στα Μαθήματα ότι είναι η εκδήλωση του Αγίου Πνεύματος. Μετά σε κάποιο σημείο μας ζητάει να γίνουμε η δική του εκδήλωση στον κόσμο. (Απ.-6.5:1). Όπως εκείνος συμβολίζει για όλους εμάς την Αγάπη του Θεού ενόψει του ονείρου, μας ζητάει, σαν μαθητές των μαθημάτων του, να γινόμαστε όλο και πιο πολύ σαν και αυτόν, έτσι ώστε να γίνουμε και εμείς σύμβολα για τους άλλους ανθρώπους μέσα στο όνειρο δείχνοντας τι σημαίνει να αποδεχθείς αληθινά την Επανόρθωση για τον εαυτό σου. Κατά μια έννοια θα μπορούσες να πεις ότι αυτός είναι ένας από τους σκοπούς των Μαθημάτων: να παρακινήσεις τους άλλους να το κάνουν και αυτοί. Ουσιαστικά, όπως είδαμε, χρειάζεται μόνο ένας, επειδή υπάρχει μόνο ένας Υιός. Αλλά για όσο διάστημα υπάρχει η ψευδαίσθηση των πολλών, τότε

έχεις την ψευδαίσθηση ότι χρειάζεται πολλοί άνθρωποι να κάνουν το ίδιο. Όπως είδαμε πριν είναι μια ψευδαίσθηση. Αυτή η ιδέα της ποσοτικοποίησης της σωτηρίας είναι μια ψευδαίσθηση. Αλλά όσο πιστεύουμε ότι βρισκόμαστε εδώ, έχουμε αυτήν την ψευδαίσθηση. Έτσι λοιπόν, ο σκοπός των Μαθημάτων είναι να κάνουμε όλο και περισσότερους ανθρώπους να γίνουν σαν τον Ιησού. Αν και όλοι μας είμαστε στην πραγματικότητα μόνο ένα άτομο, είμαστε αποκομμένα τμήματα αυτού του ενός ατόμου.

Θα ήθελα να κάνω μια ακόμη ενότητα μαζί σας πριν πάμε στην τελευταία παράγραφο του «Κανόνες για Αποφάσεις» και να κλείσουμε το εργαστήριο. Αυτή είναι μια ενότητα στο Κεφάλαιο 8 του κειμένου που ονομάζεται « Η Αδιαίρετη Βούληση της Υιότητας». Είναι μια πολύ όμορφη και συγκινητική ενότητα σε πολλά επίπεδα, ειδικά όσον αφορά την σαφήνεια των λόγων του Ιησού, όπως επίσης και την έκκληση του όλοι οι μαθητές του να ενωθούν μαζί του. Είναι μια από τις πιο ξεκάθαρες δηλώσεις στα Μαθήματα πάνω σ' αυτό το θέμα, αν και γίνεται αναφορά και σε πάρα πολλά άλλα διαφορετικά σημεία.

Σημείωση του Επιμελητή: *Ακολουθούν σχόλια λέξη προς λέξη για την « Η Αδιαίρετη Βούληση της Υιότητας» και την τελευταία παράγραφο του «Κανόνες για Αποφάσεις». Αυτά τα σχόλια δεν περιλαμβάνονται σ' αυτά τα αποσπάσματα. Ολοκληρώνουμε με ένα από τα ωραιότερα ποιήματα της Έλεν, «Μια Προσευχή του Ιησού», που διαβάστηκε σαν διαλογισμός κατά την διάρκεια του εργαστηρίου.*

Για όσους δεν γνωρίζουν τα ποιήματα της Έλεν: βρίσκονται συγκεντρωμένα σε ένα βιβλίο που ονομάζεται *Τα Δώρα του Θεού*. Τα ποιήματα «ερχότανε» και τα έγραφε με τον ίδιο τρόπο που έγραψε τα Μαθήματα. Δεν είναι ποιήματα που έγραψε η ίδια η Έλεν από μόνη της. Βίωνε ακριβώς την ίδια διαδικασία με αυτήν της γραφής των Μαθημάτων. Με την μόνη διαφορά ότι με τα ποιήματα πάντα ένιωθε ότι η φωνή της ήταν κατά κάποιο τρόπο μέρος τους όπως και του Ιησού— ότι τα ποιήματα ήταν ουσιαστικά μια συνεργασία ενώ τα Μαθήματα δεν ήταν. Με άλλα λόγια, ένιωθε ότι δεν είχε καμία σχέση με την μετάδοση ή την συγγραφή των Μαθημάτων. Αλλά με τα ποιήματα ένιωθε την φωνή της σαν να είναι κάποιο μέρος του Ιησού— όχι την φωνή με την οποία ταυτιζόταν σαν ένα εγώ. Πολλά από τα ποιήματα είναι στο πρώτο πρόσωπο, με την φωνή της Έλεν να είναι ο ομιλητής. Όλα τα ποιήματα— τα πρώτα που είναι σχετικά απλά, όπως επίσης και αυτά που ακολουθούν και είναι πιο πολύπλοκα— διαπραγματεύονται θέματα που με τον έναν ή τον άλλον τρόπο υπάρχουν στα Μαθήματα.

Υπάρχει μια ολόκληρη σειρά από ποιήματα που ασχολούνται ειδικά με τον Ιησού και την σχέση της Έλεν με τον Ιησού. Αν και αυτό το ποίημα, « Προσευχή Προς τον Ιησού», το οποίο είναι ένα από τα αγαπημένα μου, δεν ασχολείται ειδικά με την Έλεν. Ο ομιλητής του ποιήματος θα μπορούσε να είναι ο καθένας από εσάς. Είναι ένα ποίημα που απευθύνεται προς τον Ιησού από τον καθένα μας. Και διασαφηνίζει την σπουδαιότητα του στην ζωή μας—το πρότυπο που αντιπροσωπεύει, έτσι ώστε να γίνουμε σαν και αυτόν και να ενωθούμε μαζί του. Άλλο ένα σημαντικό θέμα σ' αυτό το ποίημα είναι ότι όταν ενωνόμαστε μαζί του ενωνόμαστε επίσης με όλους τους άλλους. Αυτό που θα δείτε σ' αυτό το ποίημα είναι ακριβώς αυτό για το οποίο θα μιλήσουμε αρκετή ώρα, δηλ. την σημασία της ένωσης μαζί του και της ένωσης με όλους τους άλλους· είναι γεγονός ότι είναι αδύνατον να ενωθείς με όλους τους άλλους αν δεν ενωθείς πρώτα μαζί του και εξίσου αδύνατον να ενωθείς μαζί του και όχι με όλους τους άλλους.

Για όσους από εσάς δεν γνωρίζετε το ποίημα, ας αναφέρω ότι το ποίημα αρχίζει με την φράση: «Παιδί, Άντρας και μετά Πνεύμα» — το οποίο αναφέρεται στον Ιησού και την ζωή του. Δυο στροφές παρακάτω, η ίδια φράση εμφανίζεται, αλλά τώρα αναφέρεται σε μας—με την ελπίδα ότι θα γίνουμε όπως αυτός. Οι στίχοι στο τέλος του ποιήματος είναι βασισμένοι στην προσευχή του Καρδινάλιου Νιούμαν, έναν διάσημο προσήλυτο του 19^{ου} αιώνα στον Καθολικισμό, στους οποίους βασικά εξέφρασε αυτό που αντηχεί εδώ. Η προσευχή του ήταν καθώς τον βλέπουν οι άνθρωποι να μην βλέπουν αυτόν αλλά μόνο τον Ιησού. Με αυτήν την προσευχή τελειώνει και το ποίημα.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ

Παιδί, Άντρας και μετά Πνεύμα, έλα
Μέσα σε όλη Σου την Ωραιότητα. Αν δεν λάμψεις
Στην ζωή μου, θα είναι απώλεια για Σένα,
Και αυτό που είναι απώλεια για Σένα είναι και για μένα.

Δεν μπορώ να ξέρω τον λόγο που βρίσκομαι εδώ
Εκτός από αυτόν: Γνωρίζω ότι ήρθα
Για να Σε αναζητήσω και να Σε βρω. Με την ζωή Σου
Μου δείχνεις τον δρόμο για το αιώνιο σπίτι μου.

Παιδί, Άντρας και μετά Πνεύμα. Ακολουθώ
Λοιπόν τον δρόμο που Εσύ μου δείχνεις
Όστε να γίνω τελικά σαν και Εσένα
Τι άλλο θα ήθελα να είμαι εκτός από την ωραιότητα Σου;

Βασιλεύει η σιωπή όπου μου μιλάς
Και μου δίνεις λόγια αγάπης για Σένα να πω
Σ' αυτούς που Εσύ μου στέλνεις. Και είμαι ευλογημένος
Επειδή μέσα από αυτούς Σε βλέπω να λάμπεις.

Δεν υπάρχει ευγνωμοσύνη αντάξια για ένα

Τέτοιο δώρο. Το φως γύρω από το κεφάλι Σου
Πρέπει να μιλήσει για μένα, μιας που στέκομαι βουβός
Δίπλα από το τρυφερό Σου χέρι με το οποίο οδηγείται η ψυχή μου.

Παίρνω το δώρο Σου μέσα σε χέρια ιερά, επειδή Εσύ
Τα ευλόγησες με τα δικά Σου. Ελάτε, αδελφοί, δείτε
Πόσο ίδιος με τον Χριστό είμαι και με εσάς
Που ευλόγησε και έχει ένα μαζί με εμένα.

Μια τέλεια εικόνα του τι μπορώ να γίνω
Μου δείχνεις Εσύ, ώστε να γίνω αρωγός
Στων αδελφών Σου την ασθενή όραση. Καθώς κοιτάνε
Κάνε να μην βλέπουν εμένα, αλλά μόνο Εσένα.